

אחד, הרי דוקא אם הוציא את שני החצאים לרשות אחת, כלומר, לאותה רשות הרבים — חייב. אבל אם הוציא את שני החצאים לשתי רשויות הרבים נפרדות, משני צידי רשות היחיד, כשכל חצי הוא הוציא לרה"ר אחרת — פטור⁽³⁾.

אמר רבה: והוא, בתנאי, שההפרדה בין שתי רשויות הרבים היא דוקא באמצעות רשות היחיד, שאז יש רשות של "חייב חטאת" המפרידה ביניהם.

כי רק רשות היחיד המפסקת בין שתי רשויות הרבים גורמת לחיוב חטאת [שאם הוציא או הכניס מאחת מרשויות הרבים הללו לאותה רשות המפסקת ביניהם, חייב חטאת], ורק אז הן נחשבות לשתי רה"ר נפרדות אשר מחלקות את ההוצאות אליהן כמעשים נפרדים, ולכן כדי לחייב על כל הוצאה צריך שיעור הוצאה שלם בפני עצמו.

אבל אם מפסיקה ביניהם רק כרמלית — לא הוי הפסק לחלק בין הרשויות ולהחשיב את ההוצאות אליהן כמעשים נפרדים, אלא הן נחשבות כרה"ר אחת, שאפילו אם הוציא חצי גרוגרת אחת לרה"ר זו וחצי גרוגרת שניה לרה"ר זו — חייב.

ואילו אביי אמר: אפילו כרמלית הוי הפסק.

מקום, לא צריך הנחה על גבי מקום של ד' טפחים על ד' טפחים, כבכל הנחה, הואיל והוא בתוך שלשה לקרקע].

ומתצינן: לא קשיא.

כאן, דצריך הנחה על גבי משהו — בזורק את החפץ ולא נח ברשות הרבים.

כאן, שמספיק כדי לחייב העברה תוך שלשה, ואפילו בלא הנחה — במעביר את החפץ בידו, שאז אין צורך בהנחה הואיל והחפץ מונח בידו, וידו סמוכה לקרקע.

דזה שמונח החפץ ביד חשיב כנח על גבי מקום כל שהוא. חזו"א סי' ס"ב ס"ק כג. (2)

תנו רבנן: הוציא חצי גרוגרת, וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד, שהיה שוגג מתחילה ועד סוף, ולא נודע לו באמצע שחטא — חייב חטאת.

אבל, אם הוציאן בשתי העלמות, שנודע לו בין שני החצאים שחטא, ושוב שכת, והוציא את החצי השני — פטור. כיון שהידיעה שבאמצע מחלקת את שתי האכילות, ולא מצטרפים שני החצאים יחד לשיעור המחייב חטאת.

רבי יוסי אומר: אפילו הוציאן בהעלם

אלא נקט "דרך עליה", שבכי האי גוונא אין צריך שיהא החתי השני סמוך לקרקע עצמה ג' טפחים, אלא די בכך שיהא החצי השני סמוך לחצי הגרוגרת הראשונה בג' טפחים מעליו. תוס' ד"ה והעבירה.

3. אעפ"י שמצינו לגבי כתיבה, לקמן קד ב,

מכשיעור בכלי, פטור אף על הוצאת הכלי, כיון שהכלי טפל לאוכל. רש"י ד"ה אות.

2. ולפי זה, אפילו העבירה שלא "דרך עליה", חייב. כי כל שהעביר תוך שלשה טפחים סמוך לקרקע מצטרפים שני חצאי הגרוגרת לשיעור הוצאה של גרוגרת.